

ПЕРШОПРИЧИНА ВСЬОГО

«Я є путь, і істина, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене» (Івана 14:6).

Ті, хто вважає, що християнство – це наслідування благочестивих приписів та правил, помиляються. Як і ті, хто вважає, що християнство – це провадити «життя тихе й безтурботне, у всякому благочесті і чистоті» (1Тимофія 2:2). Помиляються навіть ті, хто вважає, що християнство – це жертва, аж до такої міри, щоб бути здатним віддати власне життя «за друзів своїх» (Івана 15:13).

Так, усе це притаманне християнству, проте є не основою, а лише наслідком, свідченням віри в Ісуса Христа. Ісус із Назарету – от основа християнства, першопричина всього, про що сказано вище.

Але чому світ так противиться Ісусу? Бо Ісус ототожнює Себе з Небесним Отцем, тобто Творцем: «Я і Отець – єдине» (Івана 10:30). Він заявляє, що був із самого початку творення світу: «Істинно, істинно кажу вам: раніш, ніж був Авраам, Я є» (Івана 8:58), – а це підвладне лише Богові. І про цей факт, що Він є втіленим Богом, Ісус постійно нагадує Своїм співрозмовникам: «Хто бачив Мене, той і Отця бачив» (Івана 14:9).

«Я для того народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про істину; кожен, хто від істини, слухається голосу Мого» (Івана 18:37). А істина, що міститься в словах Христових, робить людину вільною від гріха: «Якщо будете перебувати в слові Моему, то ви істинно будете Моїми учнями; і пізнаєте істину, і істина визволить вас» (Івана 8:31-32).

Проте більшість людей вирішили залишитися в полоні гріха: «Люди полюбили темряву більше, ніж світло, бо діла їхні були лихі; бо кожен, хто чинить зло, ненавидить світло і не йде до світла, щоб не викрилися діла його, бо вони злі» (Івана 3:19-20). «До своїх прийшов, і свої Його не прийняли» (Івана 1:11), – так

підсумовує цей факт євангеліст Іван Богослов.

Та знайшлися люди, що прийняли світло, тобто істину, яку Христос приніс із Собору: «А хто чинить правду, йде до світла, щоб відкрився діла його, бо вони чинилися в Бозі» (Івана 3:21). Творачи добрі справи, Джерелом яких є лише Бог (див. Якова 1:17), людина наближається до Бога. Проте самих справ замало, потрібне свідоме рішення людини прийняти істину: «А тим, які прийняли Його, що вірують

в ім'я Його, дав силу дітьми Божими бути» (Івана 1:12).

Істина – це Слово Боже, це сам Христос: «Споконвіку було Слово... і Слово було Бог» (Івана 1:1). І пізнання цього факту очікує від нас Господь, бо Він «хоче, щоб усі люди спаслися і досягли пізнання істини» (1 Тимофія 2:4). Тобто щоб люди зрозуміли, що Христос – це істина і єдиний шлях до Бога і вічного життя. А шлях пізнання цього факту – це і є християнство.

ЯКОЮ МОВОЮ ВІН ГОВОРИТЬ ІЗ ВАМИ

З цікавістю і здивуванням спостерігаю, як розмовляють між собою маленькі діти. Коли одна дитина говорить трохи більше, ніж «тато-мама», а інша – видає лише набір звуків. І при цьому вони якось розуміють одна одну.

Але найбільше вражає те, якою мовою Творець спілкується зі Своїм творінням! Ще на початку Він сказав, щоб сонце світило вдень, а місяць – вночі. І вони світять. Їм не потрібно повторювати це щодня. А що одного разу зробив Ісус? Сказав до бурі на морі: «Заспокойся, перестань!» – і вона вщухла.

З людиною Бог також говорить! І з кожною – тією мовою, яку вона розуміє. Якщо мені, наприклад, достатньо тільки вдихнути аромат весняних дерев у цвітінні й зрозуміти, що цьому всьому є Автор, то комусь потрібно заглянути в кожну квітку та розібрати всі її складники аж до найменших елементів клітини, щоб зрозуміти, що тільки Бог міг стати першопричиною всього.

І в цьому контексті Бога можна назвати найкращим поліглотом. Бо Він знає всі «мови», якими може говорити до людей так, щоб вони Його розуміли.

До когось Він говорить через «збіги обставин» та випадкові «пощастило»; до когось – через трильйонні цифри чи світлові роки неосяжного всесвіту; до когось – через злагодженість системи

живих організмів... А до когось – через хворобу, втрату, безвихідь... При цьому Він не має кишенькового словника, де б шукав заготовлені фрази на всі випадки життя. Його мова завжди оригінальна й дуже індивідуальна. Так, щоб адресат точно зрозумів те, що Він сказав.

Усі хотіли б почути голос Бога отак, як ми чуємо мову один одного. У нас навіть є якісь класичні уявлення, як би він звучав. Але здебільшого Бог говорить до нас без слів. І якщо ми хоч трішки уважні та проаналізуємо своє життя, то побачимо, який метод Він використовує, щоб говорити до нас.

«... Чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас», – говорить Біблія (Дії 17:27).

Анастасія БАБІЙ.

ОДЯГ ХРИСТІЯНИНА

До роздумів на цю тему мене підштовхнула розмова з однією знайомою про невідповідну одіж для віруючих людей. Так, я впевнена, що дітям Божим потрібно дбати про одяг, і не всякий одяг їм пасує. Тому Слово Боже й закликає: «Отож, зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння» (Колосян 3:12). Чи так одягнена я – запитую я себе. Чи так одягнені ви? А саме цей одяг насправді показує нашу сутність, підтверджує нашу належність Христові.

Та у Писанні знаходимо ще один вид одягу, необхідний для християн, бо недостатньо бути одягненим лише у щось, що свідчить про нашу сутність. Ми – на війні. І судячи з подій, які відбуваються по всьому світу, ця війна буде тривалою. Щоб стояти і перемогти, нам потрібно відповідне спорядження. Що ж це за

спорядження?

«Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є

Слово Боже» (Ефесян 6:14-17).

Яким би похмурих не виглядало наше завтра, наше майбутнє – світле і прекрасне. І ми можемо з вірою шукати в Бога відповідей на всі виклики, тому що написано: «А народ, що знає свого Бога, зміцніє та й діятиме» (Даниїла 10:32).

Нам не потрібно здобувати перемогу – її вже дві тисячі років тому здобув на Голгофі Спаситель. Наша ціль – утверджувати цю перемогу у своєму власному житті і всюди, куди тільки скаже нам іти Господь. Щоб у житті кожного з нас істиною стали слова з Писання: «А Богові подяка, що Він постійно чинить нас переможцями в Христі і запашність знання про Себе через нас виявляє на всякому місці!» (2 Коринтян 2:14).

Людмила БЕНДУС.

У ЖИТОМИРСЬКІЙ МІСЬКІЙ РАДІ ВІДБУВСЯ ЧЕРГОВИЙ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК

1 лютого у Житомирській міській раді відбувся черговий молитовний сніданок. Проводив зустріч Олександр Дехтяренко, єпископ Центру об'єднання християнських євангельських Церков України. Темою молитовної зустрічі було: «Як перемогти у війні».

Протидія військовій агресії – надзвичайно важлива й актуальна тема не тільки в Україні. Зокрема, папа римський Франциск закликав християн усього світу провести 26 січня цього року акцію в молитві за мир в Україні. Наша країна опинилася в центрі геополітичних сил, про Україну говорять у всьому світі.

Присутні прочитали текст із Об'явлення 12:7-13. Цей уривок описує першу війну, що відбулася у створеному

світі. Вона закінчилась тим, що диавола було скинуто з небес. За словами Христа, сатана прийшов, щоб вкрасти, вбити та знищити. Втілення цих намірів ми бачимо, зокрема, у безперервних війнах.

Наступна біблійна історія, яка викладена у Книзі Вихід 17:8-13, показує умови перемоги над ворогом. Народ воював, а в цей час Мойсей

молився на горі, піднявши руки вгору. Коли він втомився, Хур і Аарон підтримували його руки. Ця молитва вирішила хід битви на благо народу Божого. І сьогоднішня ситуація може змінитися за молитвами Церкви.

Присутні на молитовному сніданку військові капелани наголосили на необхідності обох складових – молитви та мужнього протистояння зі

зброєю в руках. Це гарантія перемоги нашої армії.

І з Книги Даниїла 10:12-13, 20 теж можна взяти уроки. У духовному світі відбувається протистояння. Багато що залежить від нашої безперервної молитви. Лише після трьох тижнів молитви Даниїл отримав відповідь, попри те, що Бог почув його першого ж дня.

Іде духовна війна – як на особистому, так і на державному рівнях. Бог почув нас із самого початку. Але коли людина закінчує молитися, боротьба з нашого боку також закінчується.

Інший принцип перемоги взятий із 2 Хронік 20:20-24. Іноді армії недостатньо, щоб протистояти нападу. У прочитаному тексті три величезні армії об'єдналися, щоб завоювати Єрусалим. Але Божий народ знав, що, згідно зі Святим Письмом, Бог перебуває на хвалах (Псалом 21:4). Тому коли люди славлять Бога і дякують

Йому, ангели починають допомагати, а демони тікають.

Христос каже, що дає християнам певну силу перемагати в духовному світі. Наша зброя – молитви, піст, хвала Богу та славослів'я. Це принципи постійної перемоги – як на особистому, так і на державному рівнях.

Олександр Дехтяренко також нагадав про важливість молитви за можновладців. Коли моляться за президента, ангели будуть сприяти його правильним рішенням і дії. І навпаки, наші прокльони дозволяють диаволом виконувати свою брудну роботу через президента.

Тому будьмо мудрими, покладаючи надію на правильні й постійні молитви. Кожен з нас може бути воїном Божим, здобуваючи перемогу! Практикуючи почуте, присутні на молитовному сніданку наприкінці разом помолилися за наших воїнів та за Україну.

Маргарита СТРАЛКІВСЬКА.

ЯК «КОБЗАР» ПРИВІВ ДО БОГА

Ця доволі давня історія сталася в 1990 році. На той час я проходив службу в лавах Радянської армії далеко від Батьківщини, у Латвії. Туга за рідною домівкою весь час повертала мене до думок про Вітчизну. Не вистачало не тільки рідних та близьких, а й самої атмосфери України. Весь час хотілося чогось звичного з дитинства.

З надією знайти якусь українську книжку я пішов до бібліотеки і, на великий мій подив, знайшов там Шевченкового «Кобзаря». То було не звичайне видання, воно містило великий опис життєвого шляху Тараса Григоровича і напрацювання не тільки в сфері творчої діяльності. І там було наведено

уривок з абетки, яку розробив Шевченко для українських шкіл.

Саме в цьому уривку я побачив молитву, яка мені дуже сподобалася, і я захотів вивчити її напам'ять. Тоді я ще не знав, що це Господня молитва «Отче наш...»

Та це й не мало значення на тому етапі мого спілкування з Богом. Найголовніше – що Господь знайшов мене там, де, здавалося б, цього не може трапитися. І з того часу я постійно шукав істину.

Шлях був нелегким, мені знадобилося 20 років для того, щоб від тієї першої молитви прийти до покаяння. І я знаю напевно, що кожна людина має шанс одного разу прийти до Нього і сказати: «Отче, прийми мене, блудного сина. Я каюся за всі провини свої і гріхи і приймаю Тебе як свого Спасителя і Владика мого життя».

Дорогий друже, не втрач свій шанс!

Сергій ЯКИМЕНКО.

АЛКОГОЛЬНА ПАСТКА

З давніх часів існують свідчення про згубний вплив зловживання алкоголем. Приміром, у Біблії є згадки про те, як Ной випив «вина, і сп'янів, і лежав оголеним у наметі своєму» (Буття 9:21). Аристотель вважав, що пияцтво є добровільним безумством, а Плутарх казав, що немає такого міцного людського організму, який вино не могло би пошкодити. Народна творчість накопичила величезну кількість різних приказок про шкоду алкоголю. Усі знають, що горілку пити – себе губити, а пити та гуляти – добра не знати.

Тоді чому ж істота, яка вважає себе розумною, зробила міради відкриттів, створила незлічену кількість шедеврів, продовжує спотикатися об одні й ті самі перешкоди на своєму шляху протяжності у віки? Це питання давно перейшло в розряд вічних.

Існує ряд конкретних причин, і особистих, і глобальних. У медицині відомо, що часте і тривале вживання особливих хімічних речовин (наркотиків) призводить до хронічного захворювання, званого наркоманією. Алкоголь – найпоширеніший наркотик, який, окрім шкоди здоров'ю, «дарує» стан забуття, ейфорії. Частенько, як показує практика, люди, які страждають на алкоголізм,

почали втрачати здоров'я, намагаючись заглушити емоційні сплески забуттям.

Невдалий день – випив, проблеми з начальством – випив, посварився з дружиною – знову за чарку. Поступово життя стає неможливим (у його свідомості) без чарки. Людина перестає помічати, коли в руці з'являється пляшка зі спиртним, але хвилюється, якщо її немає. Незабаром вона вже створює масу проблем і собі, і людям поруч, і ці проблеми зазвичай серйозніші за первинні.

Алкоголь б'є дуже влучно – у мозок людини, затумуючи розум, відбираючи контроль. Тому вважається, що соціально алкоголік – це приклад форми девіантної поведінки, тобто поведінки, яка відхиляється від загальноприйнятих моральних норм. Проте не завжди до пияцтва приходять як до засобу вирішення всіх проблем.

Буває, трапляється низка щасливих подій – удача ловиться за хвіст, справа йде на лад, життя з'являється в усій красі. Успіх супроводять свята, гуляння, випивка. Успішні моменти проходять, звичка залишається. Трохи алкоголю в обід, увечері з приятелем, за вечерею. Без алкоголю життя стає сірим, нудним. Немає того відчуття свята, яке гріло тіло

й радувало душу. Плутаючи радісні враження з алкогольним сп'янінням, яке їх раніше супроводжувало, деякі люди, у майбутньому – алкоголіки, обманюються і починають святкувати... свою поразку.

Пияцтво з горя або радості не вичерпує всі варіанти самовбивства етиловим спиртом. Одні знаходять у вживанні алкоголю щось ексцентричне, оригінальне, модне – зазвичай таке відбувається при наслідуванні якогось знайомого, що має авторитет, або в компанії, щоб навпаки – не виділятися. Так непомітно для хворих відбувається втрата контролю, вживається все більша кількість алкоголю, і в результаті вони опускаються на соціальне дно.

Особи, схильні до психопатії, схильні й до алкоголізму, бо використовують спиртне як засіб для уповільнення власної активності. Постійно нервові, завжди в русі, гіпердинамічні, вони знаходять у випитому засіб для загальмовування думок, усього, що приходить ззовні.

Оскільки в нашій країні регулювання алкоголю слабо узгоджене, а ціни на алкоголь порівняно низькі, кожен без зусиль може потрапити в алкогольну пастку. Вночі практично в будь-якому цілодобовому магазині можна придбати спиртні напої, а вдень – буквально всюди.

Пропаганда алкоголю у фільмах, стереотипи, що алкоголізм то національна риса, – це фактори, що впливають на свідомість величезної кількості людей. Проблема є і слабка поінформованість населення про шкідливість вживання алкоголю.

Антон СМІРНОВ.

ВЧИНOK ЛЮБОВІ ВРЯТУВАВ МІСІОНЕРІВ У НІГЕРІЇ ВІД СМЕРТІ

Група місіонерів ледь не розпрощалася із життям, намагаючись благовістити недосягнутим народам Африки, однак їх врятував простий вчинок любові.

Ця історія сталася з місіонерами в Нігерії. Її подробицями поділилася у подкасті репортер Лія Марі-Енн Клетт, пише The Christian Post.

Про цей випадок Лія Клетт розповів Оскар Амаєчіна, президент Afri-Mission and Evangelism Network в Нігерії – організації, яка розповідає Євангеліє людям, що не знають Христа.

Співробітники цієї організації не лише благовістять, але й годують нужденних, надають одяг та мають різні програми з поліпшення якості води.

«Нігерія – дуже небезпечне місце для місіонерів. Не можна сказати, що це ісламська держава, але до християн тут ставляться з ненавистю. Це надзвичайно небезпечно – бути християнином у Нігерії, а тим паче ділитися Євангелієм з аборигенами», – сказала Лія.

Група місіонерів приїхала в Африку, щоб благовістити місцевим жителям, які ще не прийняли Христа. Але люди почали підходити до них з мечами та мачет.

«Ми були переконані, що це останні хвилини життя. Думали, що ми всі помремо», – розповів Лія Оскар. – Але все ж вирішили показати їм Божу любов і зробити останній акт добра для тих, хто бажав нам смерті. І це врятувало нам життя».

Місіонери почали роздавати розгніваному натовпу їжу: спагеті, суп та інше. Після цього жителі ненадовго пішли. Та незабаром повернулися за перекладачем і сказали: «За весь час нашої бідності ніхто не нагодував нас, але ви зробили це. Ми хочемо стати послідовниками Христа, як і ви. Ми більше не хочемо вас вбити». Божя любов і справді творить дива.

ЗВІР ІЗ КНИГИ ОБ'ЯВЛЕННЯ: ЧИ ВПІЗНАЄМО МИ ЙОГО?

Немає жодних сумнівів, що питання, винесене в назву, хвилювало читачів Біблії протягом тисячоліть. Що саме хотів донести до нас автор Об'явлення? Кого він зобразив у вигляді «звіра, що виходить із безодні»? Як можна розпізнати ознаки присутності цього звіра у світі? І якою має бути відповідь віруючих на цю присутність?

Відповідь на ці питання варто почати з розгляду літературної структури книги Об'явлення. На відміну від тих, хто бачить у ній суто хронологічне оповідання, автор цієї статті згоден із тлумачами, які вважають, що це серія паралельних видінь, що ведуть до торжества Царства Божого.

Прихильники хронологічного прочитання стикаються зі складними, практично нерозв'язними проблемами при поясненні тексту. Наприклад, чому народження Ісуса Христа (12:1-5) відбувається після Його другого пришествя (11:15)? Яким чином звір, який виходить із моря лише в розділі 13, вбиває двох пророків в 11:7? На кого виливаються чаші Божого гніву у розділі 16, якщо вже в 14-му земля «пожата» – тобто відбувся останній суд Бога над людством? Чому друге пришествя Христа різними способами зображено щонайменше п'ять разів (6:12-17; 11:15-18; 14:14-20; 19:7-11; 20:9-13)?

З іншого боку, якщо розглядати книгу як серію видінь, що повторюються, де кожне за допомогою різних образів описує період між першим приходом Христа і перемогою Царства, усі ці проблеми вирішуються. З цього погляду розділ 13 – це частина цілісного оповідання, що охоплює період від Різдва (12:1-5) до повернення Христа (14:14 – 15:4). Перед нами розгортаються наступні картини: прихід Месії, спроби сатани знищити його, піднесення Месії та скинення сатани, війна диявола проти Божого народу шляхом гонін з боку тоталітарної політичної влади, гарантія порятунку мучеників за віру, проповідь Євангелія в усьому світі, «жніва» – одні для спасіння, інші для осуду – і остаточне торжество віруючих перед престолом Бога.

Звідси напрашується висновок, що розділ 13 символічно зображає не лише одного – останнього – антихриста, як заведено думати, а політичні режими у період між двома пришествиями. Звір виступає образом влади цього світу, яка надає собі божественні повноваження і переслідує тих, хто вірує в істинного Бога.

Вказівку на це можна побачити і в тому, що вигляд звіра відображає риси всіх чотирьох тварин з видіння Даниїла (Даниїла 7:1-7), де кожна з них – це окрема імперія. По суті, розділ 13 – це детальніший опис тієї війни («битви» – 12:17; 13:7), яку розлючений дракон веде (і буде вести до кінця) проти Божого народу. Він робить це за допомогою двох «звірів», де перший символізує політичну владу, а другий – хибні релігії та ідеології.

Отже, перші читачі книги Об'явлення анітрохи не помилялися, ототожнюючи цих звірів з імператором Доміціаном та культом поклоніння імператору. Для анабаптистів у XVI столітті антихристом були католики і лютерани, що переслідували їх, для японських католиків у XVII столітті – японська влада, для китайських християн у 1950-ті роки – уряд Мао Цзедуна, для наших попередників у цій країні в 1930-ті роки – Сталін і НКВС, для християн у сучасній Північній Кореї – комуністична

партія. Християни тих часів вважали свої релігійні проявами антихриста, оскільки ті тією чи іншою мірою показували ознаки та риси поведінки звіра. Отже, у кожній із цих ситуацій від віруючих були потрібні терпіння і вірність до кінця (13:10).

Усе це нітрохи не ставить під сумнів той факт, що коли боротьба між драконом і Ягнем досягне апогею, з'явиться останній, остаточний антихрист, в якому всі ознаки з розділу 13 будуть втілені. Але було б неправильно обмежити застосування цього тексту єдиною особистістю.

По-перше, як було зазначено, це суперечить задуму автора. По-друге, у такому разі ми схильні ототожнювати «звіра» лише з одним політичним режимом, приписуючи йому все зло і не помічаючи порочності інших державних систем. Духовна війна триває вже тисячі років; сили зла активно діють у світі (2 Солунян 2:7; 1 Івана 2:18). І якщо ми не навчимося розпізнавати їхні прояви сьогодні, ми не зможемо розпізнати й того самого, останнього антихриста.

Враховуючи, що книга Об'явлення написана символічною мовою, відкритою за своєю природою до можливості різних тлумачень, не очікую, що читач погодиться з усіма моїми висновками. Можливо, ця незгода буде зумовлена тим, що читач побачить у цьому описі країну, де живе.

Таким хоч нагадати, що християнське ставлення до суспільства і держави не може бути виключно позитивним (як, утім, і цілком негативним). Воно характеризується двома словами: солідарність та альтернатива. Ми покликані підтримувати все, що має сліди Божої краси й справедливості, але не повинні погоджуватися й заохочувати те, що показує людську гріховність. У цих випадках потрібно проголосувати та втілювати біблійну альтернативу.

Нижче зосередимося на чотирьох найважливіших характеристиках «звіра» з книги Об'явлення.

«А одна з її голів була ніби забита на смерть, але рана смертельна її вздорувилась» (13:3)

Тут можна побачити образ того, що тоталітаризм як явище – безсмертний. Тоталітарні держави йдуть у минуле, але минають одне-два покоління, і вони знову з'являються на сцені світової історії.

Тридцять років тому припинила своє існування держава, побудована на хибній ідеології та насильстві, що десятиліттями застосовувала терор проти власних громадян та мешканців інших країн. Тоді здавалося, що з цим покінчено назавжди. Але сьогодні бачимо, як шляхом стерилізації історії створюється

привабливий «образ» (13:14) цієї держави включно як країни трудових, військових, наукових та соціальних досягнень. У той час, як населення все більше впадає в ностальгію за тими часами, у країні зростає кількість політв'язнів, обмежується свобода віросповідання, брехня та насильство знову вважаються нормою внутрішньої та зовнішньої політики. По суті, юридично та морально все готове до нових витків репресій.

«Хто до звірини подібний, і хто воювати з нею може?» (13:4)

Військова сила стає головним інструментом такої держави на шляху до світового панування. Люди схилиються перед нею через страх перед її могутністю. Вона веде активну пропагандистську кампанію, спрямовану на мілітаризацію суспільства та підготовку своїх підданих до того, щоб убивати та вмирати (16:13). Саме ці тексти Писання згадуються щоразу, коли чуєш заяви ЗМІ про нові танки та ракети, які не мають «закордонних аналогів». Готовність воювати підтримується ілюзією власної моральної правоти, яка впроваджується у свідомість громадян квазірелігійним культом перемоги.

«І їй дано уста, що говорили зухвале та богозневажно» (13:5)

Богозневага не завжди означає прямі образи на адресу Бога, адже найбільше богохульство – це вимагати поклоніння собі замість Бога. Поклоніння сакральній, «священній» державі вимагає від підданих повної лояльності. З цією метою на допомогу першому звірові приходить другий, який має «два роги, подібні до овечих», але «говорить як змії» (13:11).

Роги ягняти можуть означати претензії на миролюбність – агресивна риторика такої держави виправдовується необхідністю захисту від ворогів, або, скажімо, захисту співвітчизників за кордоном. Але вони можуть також означати хибні релігії та ідеології з атрибутами християнства, адже ягня в Об'явленні завжди означає Ісуса Христа. Служителі такого синкретичного культу розпізнаються через те, що вони «говорять як змії», тобто сповідують ті самі цінності та погляди. У центрі такого культу буде сама держава і відданість їй як найвищої цінності.

«І їй дано провадити війну з сьятими та їх перемогти» (13:7)

Держава звірини переслідує тих, хто вірує у Христа. У тексті 13-го розділу можна побачити три основні інструменти цих гонінь.

По-перше, вона перемагає їх, застосовуючи фізичне насильство.

По-друге, вона активно впроваджує хибні ідеології та синкретичні релігії, які стають

обов'язковими.

По-третє, вона використовує економічні важелі примусу – тому, хто не вклониться звірині, не можна «ані купити, ані продати» (13:17). У світі цього віруючі закликають до терпіння і вірності.

Безумовно, ситуація, в якій ми перебуваємо сьогодні, поки що далека від такої кризової картини. Але об'єктивний погляд допоможе побачити ті сфери, де вже сьогодні потрібна «терпеливість та віра святих!» (13:10).

Біблійний опис держави неоднозначний: у Римлян 13 вона представлена як слуга Бога, але в Об'явленні 13 вона повертається до нас своїм звірячим оскалом. Тим, хто «має вуха, щоб чути», пропоную три основні застосування сказаного вище.

По-перше, я переконаний, що відмова вклонитися духу антихриста означає відмову визнавати чорне білим і називати очевидне зло добром. Як минулі, так і сьогоднішні злочини держави щодо особистостей та інших держав необхідно називати своїм ім'ям – якщо не вголос, то хоча б собі самому. Далі це означає відмову від спокуси націоналізмом і уявною величиною своєї держави, якщо вона досягається коштом приниження інших народів. Це відмова від «патріотизму», який тлумачиться як ненависть до інших націй. Це також означає відмову піддаватися пропаганді війни та абсолютної лояльності владі – лише Бог має повне право на наше поклоніння та безумовну покірність.

Мілітаризація та підготовка масової свідомості до війни працюють настільки ефективно, що сьогодні вже нікого не жахає можливість війни із сусідньою країною, де живе рідинний нам народ. Але справжня любов до своєї країни не потребує ворожості до інших і не зводиться до мілітаристських гасел і поривів. Вона виявляється у творчій і чесній праці, у повазі до кожної людини, у вихованні порядних дітей, допомоги нужденним, у відповідальному виконанні своїх зобов'язань стосовно ближніх. Велич країни визначається прагненням до добробуту кожного її мешканця та миру з іншими країнами.

По-друге, відмова вклонитися духу антихриста означає готовність до переслідувань із боку держави. На щастя, сьогодні більшість євангельських віруючих у нашій країні не піддаються гонінням, хоч і стикаються з певними обмеженнями у своєму служінні та поширенні своїх переконань. Але переслідування інакше – це політичних та релігійних причин у країні набирає обертів. Десятки послідовників інших сповідань перебувають у ув'язненні. Багато хто з них отримав великі терміни лише за те, що шукав можливості збиратися разом і вивчати свою релігію. Цілком імовірно, переслідування віруючих набиратимуть більшого розмаху в міру посилення зовнішньої та внутрішньої політики держави.

І останнє – я закінчу на оптимістичній ноті – відмова від компромісів із духом антихриста означає життя з твердою вірою у майбутнє пришествя Агнца. Уся книга Об'явлення саме про це – вона проголошує перемогу Ягняти над звіром і драконом, що його надихнув. Це обіцянка остаточного торжества Царства Божого над тимчасовими царствами цього світу. Політичні режими приходять і йдуть у небуття, але «всіх переможців переможе Христос». Надія на Його повернення у славі дає нам терпіння, сил і вітри перед тим, через що, можливо, всім нам доведеться пройти в найближчому майбутньому. Гряди, Господи Ісусе!

Андрій КРАВЦЕВ.

Росія.

МОЛІМОСЯ ЗА СВОЮ КРАЇНУ

«Ви – сіль землі. Якщо ж сіль втратить силу, то чим зробиш її солоною? Вона вже ні до чого не придатна, хіба що бути викинутою геть на потоптання людям» (Матвія 5:13).

У чому користь солі? Вона дає смак і зберігає продукти. І саме в цьому полягає місія Христової Церкви – впливати на світ, даючи йому сенс і зберігаючи від тління і гниття.

Тому ми зобов'язані молитися за країну, в якій Бог нас народив. Від

весь народ. Бо написано: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви,

молитви Церкви, власне, багато в чому і залежить стан країни. «Господь сказав: якщо Я знайду в місті Содомі п'ятдесят праведників, то Я заради них пощаджу усе місце це» (Буття 18:26).

Скільки праведників Господь знайде в Україні? Праведників, які стали під владу Божого Слова і живуть згідно з ним, а значить, моляться за владу і

благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій поборності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові» (1 Тимофія 2:1-2).

Що ви робили для всіх, хто при владі, – молилися за них чи критикували? Але навіщо нам молитися за тих, хто перебуває при владі? А щоб «провадити тихе й мирне життя в усякій поборності та чистості».

Відповідальність за стан у країні лежить на нас, а не на світі, бо, як християни, ми маємо засіб, щоб

досягнути результатів, – це молитва. Зброя нашої війни – не бомби і гвинтівки, у нас інші вороги та інша зброя.

«І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би в вилі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (Єзекиїла 22:30).

Якщо нас здолали, то не через нестачу броні, але через те, що ми не змогли нею скористатися.

Чи станемо ми в проломі заради людей своєї країни? Бог шукає тих, хто скаже Йому: «Так, Отче!».

ВІРУЮ

УСЕ ТІЛЬКИ ПОЧИНАЄТЬСЯ...

Здається, тільки вчора ми закінчили школу, мріяли про самостійне життя, а сьогодні з сумом усвідомлюємо, як давно це було. Ще трохи – і життєва осінь непомітно перейде в зиму. Здається, більше нічого нового від життя чекати не треба. Усе, що залишається в осінньо-зимовому віці, – це приречено чекати свого часу. Чи правильна така позиція?

Життєва осінь починається після 60 років. Це час, коли звичай виходять на пенсію, передають молодшим свою працю й активне служіння, час, коли фізичні можливості зникають, а хвороби відчутно дають про себе знати.

А ще – час складати іспит на те, чи засвоєні уроки в школі Ісуса. Доведеться давати відповіді на багато запитань.

Наприклад, чи можу я повторити слова Павла з Филип'ян 4:11: «Бо навчився я бути задоволеним із того, що маю...» Чи приймаю я себе та інших такими, якими ми є? Чи можу застосувати до себе слова Йова: «Мудрість – у старших, бо довгість днів – розум». Чи характеристика благочестивої жінки з Послання до Тита (2:2-5) – це і моя характеристика?

Чи має життя мало сенс, чи задоволена я ним і чи можу про себе сказати: «Я змагалась добрим змагом, свій біг закінчую, віру зберегла. Наостанку мені призначається вінок праведності, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний. І не тільки мені, а й усім, хто прихид Його полюбить» (2 Тимофія 2:4-7).

А чи для мене ближчий і зрозуміліший текст: «Минули жнива, закінчилося літо, а ми не спасенні...» (Єремії 8:20).

Осінь життя – це час жнив, час складання іспитів. Якщо все своє свідоме життя ми проводимо з Господом, то це про нас Він каже: «Посаджені в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога, іще в сивині вони будуть цвісти, будуть ситі та свіжі, щоб розповідати, що щирий Господь, моя скеля, і в Ньому не правди нема!» (Псалми 92:14-16).

Коли життя не подобається...

Причини незадоволення своїм життям у кожного – різні. Це може бути зацікленість на минулих втратах (втратах рідних, здоров'я, мрій). Або ж страх перед майбутнім (недовірливе ставлення до Бога і людей), незнання або невпевненість в істинах Божого Слова – істині про Бога, про себе, про ближнього.

Одна з дуже поширених причин – непростощення. В серці ображеної людини кипить вогонь гріхоту. А це вкрай небезпечний стан. Писання застерігає: «Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато хто не опоганився тим. Щоб не був хто блудник чи безбожник, немов той Ісав, що своє перворідство віддав за поживу саму» (Євреїв 12:15-16).

Гріхота так роз'їдає людину зсередини, що це відображається на її зовнішності і в її характері. Плоди гріхоту – злоба, неприязнь, зверженість, грубість, сарказм, цинізм, намішки, образи. Озлоблена людина не може сказати нічого доброго про інших людей, навпаки, всі навколо погані, а особливо ті, хто її скривдив.

Якщо ви помітите, що постійно негативно говорите про людину, яка вас чимось засмутила або образила, будьте пильними: це гріхота намагається прорватися в ваше серце. Не гайте часу, кайтесь перед Богом в тому, що дозволили образі заволодіти своїм серцем.

Як уникнути життєвих розчарувань?

Правильна відповідь на це питання така: без Бога – ніяк. Тому

насамперед варто довідатися про Божий погляд на час старості. А Він каже: «Сивизна то пишна корона, знаходять її на дорозі праведности» (Приповісті 16:31; див. також Псалми 92:14-16).

Треба вчитися близько спілкуватися з Богом – через читання Біблії і молитву. Мужньо приймати зміни, які неминучі в такому віці, пам'ятаючи, що Бог все контролює і що попереду – вічна молодість. Усякі «уколи краси» та інші, м'яко кажучи, «смішні» маніпуляції – це самообман (бо людей навколо вони не обмануть).

Треба вміти прощати собі та іншим, адже ми не справедливіші за Бога, а Він прощає, коли ми щиро каємося. Треба вчитися служити іншим (а не дратівливо повчати), передавати свій досвід молодим.

А ще – вірити і надіятися на майбутнє: «Коли ж стане збуватися це, то випростуйтесь, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!» (Луки 21:28).

Радіти близькій зустрічі з Господом. Молитися, прохаючи Бога відкрити Свій конкретний план на цей період життя (за кого молитися, з ким спілкуватися, як правильно любити внуки).

Вчитися дякувати за своє життя – «Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Солунян 5:18). Вдячність Богові – це фундамент для прийняття Божої волі на своє життя.

Вміти бачити присутність Бога на всіх дорогах своїх – «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Приповісті 3:6) і не залежати від обставин. Чому наша поведінка має залежати від поведінки інших людей?

Бог знає все. Ніколи не пізно звернутися до Нього за допомогою, тому що осінь життя – це тільки початок, попереду вічність. Ісус має бути не лише нашим Спасителем, а й Паном нашого життя. Якщо ми належимо Йому, а не Собі, то нас не хвилюватиме багато що з того, що хвилює людей цього світу.

Людмила БЕНДУС.

НА ВОЛИНІ ЗНІМАЮТЬ ФІЛЬМ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ПРОТЕСТАНТІВ У ЧАСИ СРСР

«Хоча фільм документальний, але є такий режисерський задум, щоб використати ігрові сцени. Там буде три невеличкі короткометражні сюжети та фонове відео, яке відбиватиме дух епохи, дух того часу, передасть страждання християн. Одна сцена буде знята у Володимирі, хоча за сюжетом події відбуватимуться в Харкові. Ще одна – у лісі в Сокиричах», – розповідає заступник голови Волинської кінокомісії та режисер кінострічки Сергій Шараєвський.

Протистояння віри звичайної людини та великої атеїстичної комуністичної держави – провідна ідея, котра і зв'язує всі частинки фільму. У фільмуванні взяли участь 26 акторів Волинського драматичного театру та Луцького театру «Гармидер». «Ще у зйомках беруть участь солдати Національної гвардії України, для яких проводили окремий кастинг», – додав Сергій Шараєвський.

Знімати фільм команда студії Pravda PRO розпочала ще два роки тому, взявши інтерв'ю в очевидців подій та розповівши про їх шлях і численні випробування. Готовий фільм можна буде побачити наприкінці 2022 року.

Додамо, що PravdaPRO – християнська продакшн-студія у Луцьку. Документальні фільми – основна спеціалізація

ПЕРЕНАСЕЛЕННЯ ПЛАНЕТИ - МІФ, АБО ЯК ЛЮДСТВО СТРАЖДАЄ ВІД «БІЛОГО МОРУ»

Ще наприкінці XVIII століття з'явилася ідея про те, що населення землі незабаром може досягти критичної позначки, що призведе до нестачі їжі, і, як наслідок, люди помиратимуть від голоду. У результаті таких ідей у суспільстві з'явився світовий рух, спрямований на зниження народжуваності, що привело до неприємних наслідків.

Весвітнє захоплення ідеєю перенаселення почалося з припущень, висловлених у книзі Томаса Мальтуса (1766-1834) «Досвід закону про народонаселення» (книга побачила світ у 1793 році і до смерті автора перевидавалася п'ять разів). Саме Мальтус спробував за допомогою розрахунків спрогнозувати критичну точку зростання народонаселення. Дата катастрофи була призначена на 1890 рік. Але, попри ці прогнози, 1890 року людство не загинуло. Послідовники Мальтуса стали переносити передбачувану дату загибелі людства знову і знову.

Інший англійський дослідник – Френсіс Гальтон (1822-1911), двоюрідний брат Чарльза Дарвіна, став рупором ще одного модного наукового напрямку – відомої всім еugenіки (поліпшення людської раси за рахунок народження «правильних людей»). Ці дві течії – ідеологія перенаселення та еugenіка – з'єдналися, і виник

рух за контроль над народонаселенням та за зниження народжуваності, який вже не на рівні ідей, а на рівні долі ламає життя мільярдів людей по всьому світу.

Заради чого? Звичайно, всі компанії та установи, що займаються контролем народжуваності, «дбають про благо людей і планети». Вони пропагують благородні екологічні цілі захисту довкілля та розумного споживання. Однак вони прямо називають новонароджених знищувачами землі. І проповідують контрацепцію, еugenіку, стерилізацію, аборти, одностатеві стосунки, розбещення дітей та викорінювання сім'ї як явища.

Серйозну роль у просуванні цієї ідеології в усьому світі зіграла Маргарет Сенгер, яка у 1921 року заснувала «Американську лігу контролю народжуваності», на базі якої сформувалася імперія абортів Planned Parenthood (Міжнародна федерація планування сім'ї). Вона та багато її колег «по цеху» просувають насамперед еugenічні ідеї. Закони про примусову стерилізацію «непридатних»

для продовження роду людей були прийняті більш ніж у десяти штатах США. Можна було б подумати, що після жахів нацизму еugenіка та дослідки на людях з метою знищення фертильності відійдуть у минуле, але ні. З 1961 року зниження чисельності населення стало частиною міжнародної політики США. У 1965 році в Американському агентстві США з міжнародного розвитку USAID було створено підрозділ з народонаселення, яке й досі продовжує політику, початок якій поклали Мальтус, Гальтон, Сенгер і нацистські лікарі.

Проблема існує, і це не перенаселення

Теорія перенаселення хибна і ніколи переконливо спростована. Та проблема існує, і це – глобальна депопуляція. Для того, щоб людство вижило, насправді необхідно, щоб народжувалося більше людей, оскільки зі зростанням народонаселення відбувається розвиток людської цивілізації, зростають блага, знижується рівень бідності. Існує природний механізм регулювання чисельності населення.

Вчені підрахували, що на сьогодні все населення землі, усі сім із лишком мільярдів людей, можуть бути розселені на території самого тільки штату Техас з урахуванням видачі ділянки для проживання кожній сім'ї.

Для того, щоб населення не вимило, необхідно, щоб сумарний коефіцієнт народжуваності (середня кількість дітей, яку може народити жінка) дорівнював 2,1 – це необхідно для підтримки існуючого рівня населення. Нині коефіцієнт неухильно падає і в багатьох країнах уже опустився нижче за необхідний. На жаль, у всьому світі відбувається спад народжуваності, і ціла низка країн вимирає.

Ця проблема потребує серйозного вирішення, проте Україна не вживає заходів, спрямованих на захист та зміцнення сім'ї. Натомість вона слідує трендам, впровадженням ідеологами перенаселення, не обмежуючи абортів та контрацепцію і не проводячи жодної реальної роботи з підвищення статусу материнства в суспільстві.

Поль Ерліх – автор книги «Популяційна бомба» (1968), услід за Мальтусом попереджає про популяційний «кінець світу». Він просуває на порядок денний «глобальне потепління», змушуючи увесь світ повірити, що це найстрашніша проблема сучасного світу, а її причиною є народження нових людей. А насправді історія зі зміною клімату та глобальним потеплінням – це історія про знищення людей, а не про захист природи.

Світ чекають досить важкі десятиліття. Бо це будуть десятиліття зі зростаючим відсотком безпорадних

людей похилого віку, які потребують догляду; це будуть десятиліття з дуже дорогою (особливо якщо «зелена тема» зіграє) енергією та катастрофічною народжуваністю; і це будуть десятиліття з активним заміщенням населення передових та середньорозвинених країн молоддю з країн менш розвинених. Зберегти більшість пристойний рівень добробуту громадян, виражений у купівельній спроможності, зможуть або країни, що утримали доступ своєї промисловості та громадян до дешевої енергії, або країни, які якимось дивом зуміли переконати своїх громадян розмножуватися.

Дивом, тому що всесвітня колективна відповідь самих громадян на такий заклик звучить як «ви спочатку забезпечте нам умови, гідні нас, і тоді ми подумаємо». Досвід, однак, показує, що навіть у країнах, які забезпечили громадянам взагалі все, це не заважає останнім відмовлятися від народження дітей.

Французький історик П'єр Шонно назвав те, що відбувається, «білим морем» – безкровним вимиранням, коли колись залишаються порожніми. Тим часом усі складові теорії перенаселення настільки міцно увійшли в наше життя, що пропозицію заборони абортів багато хто вважає неприйнятною, а багатодітна родина сприймається як неблагополучна.

Увесь світ сьогодні потребує того, щоб скинути з очей цей морок, що змушує вітати інвалідизацію жінок, вбивство дітей, тоталітарний контроль над сім'ями та пропаганду розпусти.

Олексій ПОГОРЕЛОВ.

ВІРУЮ

НОСТАЛЬГІЇ ЗА «ПІЗНІМ СОВКОМ ЗАЛІЗНОЇ ЗАВІСИ» ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

За створення СРСР було заплачено дорожню ціну: за період із 1917-го по 1991 рік – мільйони зламаних життів і доль, мільйони вбитих, мільйони репресованих. Серед цих мільйонів були й сотні тисяч християн різних конфесій, що заплатили дорожню ціну за вірність Христу та Церкві. Саме ідеологія війовничих безбожників, що лягла в основу СРСР, ставила християн перед вибором: Христос чи партія.

Якимось незрозумілим чином десятки тисяч християн ностальгують за часами СРСР чи, точніше, за періодом «пізнього совка». Багато хто залишився там ментально – як ті, що виїхали на Захід, так і ті, що живуть у країнах Східної Європи та Центральної Азії – згадуючи про часи пізнього СРСР із ностальгією. 2013-2014 роки показали, як багато християн все ще живуть радянською ідеологічною та геополітичною матрицею, ототожнюючи себе швидше з «радянською людиною», ніж із людиною, створеною за образом і подобою Божим, незалежно від раси, нації та мови.... Ностальгія за СРСР, що обплутала уми мільйонів номінальних християн як ракова пухлина, лежить в основі ідеологічної матриці, яка вибудовується у спробах відновити СРСР-2.

Кожен християнин, який ностальгує за «пізнім совком», легітимізує спробу відновлення СРСР-2, піднімаючи його над людяністю та Царством Божим, що твориться всередині нас винятково на відносинах любові, довіри та турботи, легітимізує ціну і готовність до смерті тисяч і тисяч людей заради повернення почуття затишку від «пізнього совка за залізною завісою», спорудженого на морі крові кількох поколінь.

Царство Боже не створюється загрозами застосування ядерної зброї та поверненням до того, що було збудовано за допомогою безбожних нелюдських ідеологій. Перекроюючи за допомогою зброї тендітний світ після Другої світової війни, ми остаточно повернемося до Ноевого ковчега, а точніше, до всеохопних потоків крові. Недаремно Христос казав: «Як було за днів Ноя...»

Християни, які ностальгують за «пізнім совком», легітимізують метод та інструментарій, репресії та «гулаги», гоніння та смерті десятків тисяч християн, легітимізують ціну, заплачену за спорудження «залізної завіси» морем крові неповинних людей.

Християнин не може бути частиною будівництва неорадянської дійсності, навіть якщо вона має релігійну риторику, наділена християнськими термінами і проголошує захист традиційних або християнських цінностей. Повернення до радянської дійсності не має нічого спільного з творенням Царства Божого. Бо в центрі Божого Царства – хрест Христовий, а не меч Петра.

У цей неспокійний час кожен «радянський ностальгик», який називає себе християнином, має вибір: або надавати свій світогляд і цінності, свій розум і мову для відновлення безбожної імперії, або – він знає, що зробити. Адже якщо не Христос, то християнство було б набагато простіше, і воно простіше б уживалося з різними, у тому числі й нелюдськими, ідеологіями. Якби не Христос.

На жаль, ностальгію ціну платити не хочуть. Вони одними з перших будуть тікати від вогнища війни, у розпалюванні якої самі ж брали участь за допомогою своєї ностальгії та заснованих на ній рішень (голосування, референдуми та ін.), з подивом оглядаючись на те, що відбувається за їхньою спиною, не здатні пов'язати, що відбувається з тим, що й самі вони стали

частиною корпоративного «християнського радянського ностальгічного» несвідомого.

Ми перетворюємося на образ і подобу того, кому чи чому ми поклоняємося. Віра у винятковість походження своєї нації та мови, своєї країни, у право бути культуротворчою титульною нацією, що панує або підноситься над іншими націями та расами, над їх природними та інтелектуальними ресурсами, визначаючи для них сутність добра і зла, та їх місце у «біологічному ланцюжку» рас і націй – ця віра історично приводила не раз і приводить знову і знову до братовбивчих війн. Братовбивчих – тому що ми перестаємо вважати іншу людину своїм братом і визначаємо її сутність як недолудини, підлудини.

Царство Боже – це спільнота людей, яка твориться лише через відносини любові, довіри та турботи і не має нічого спільного ні з «пізнім совком», ні з СРСР-2, ні зі спробами відновлення історичних кордонів аж до меж Ноевого ковчега. Бо що лягає в основу нульової хронологічної точки, щоб говорити про повернення «Богом даної землі»? Як приклад: чиїм був Крим до 1917 року? До 18 століття? До 14 століття? До 9 століття? До Різдва Христового?

Ви можете нагадати про капіталізм, Захід... Але ж мова не про них. Мова – про «святих» однієї країни, готових із криком: «Христос воскрес» перетинати кордон і вбивати християн іншої країни та конфесії заради повернення

до затишку «пізнього совка». Церква не має нічого спільного з неорадянською матрицею та новим витком холодної війни. Хоча християнське суспільство втягується в неї з обох сторін, що протистоять одна одній. І пам'ять про Христа та Гетсиманський сад вже не настільки нас об'єднує, як вибіркова пам'ять про «був час»...

29 листопада 1946 року Клайв Льюїс у своїй статті «Занепад віри» писав про світоглядну ціннісну битву, яку переживала Церква після страшної війни, що забрала десятки мільйонів життів, – Другої світової війни, коли мільйони людей шукали відповіді на запитання: за що? Чому? Навіщо?

«Християнському відродженню загрожує і серйозніший противник. З нами ще не боролися серйозно. Якщо успіх наш зросте, цього не оминати. Ворог ще не вшанував нас битвою, але незабаром вшанує. Так бувало у християнстві завжди, від початку. Спершу воно подобається всім, хто не має особливих причин з ним ворогувати, і той, хто не проти нього, – із ним. На цьому шаблі люди помічають тільки, як не схоже воно на неприємні їм самим сторони цього світу. Але, здогадуючись поступово, чого воно справді вимагає, люди лякаються дедалі більше; відштовхування, страх і нарешті ненависть перемагають у тій душі.

Витримати християнство може лише той, хто дасть йому все, чого воно хоче, тобто просто все. І ті, хто не з ним, постають проти нього. Ось чому не треба тішити себе надією на мирні, розумні та великі перемоги. Задово до цього проти нас стане істинний ворог, і вірність християнству коштуватиме щонайменше світського успіху. Але пам'ятайте: швидше за все, ворог цей прийме ім'я християнства (ймовірно – з якимось прикметником)... Ні ми, ні наші вороги ще не бралися за зброю. А всім нам завжди здається, що війна зайшла далі, ніж це є насправді».

Рано чи пізно християнин, що ностальгує за «пізнім совком», буде поставлений перед особистим вибором: Христос, що відновлює образ і подобу людини, в якій примиряються вороги, а чи царство неорадянської людини, в якій немає місця христоподібному характеру. Вибір – особистий за кожним «ностальгіком»: жити тугою за СРСР чи тугою за Едемським садом.

dyatlik.net.

ЛИШЕ ІСУС МОЖЕ ПРОСТИТИ НАШІ ГРІХИ

Бог – Святий, а людина грішна. Цар Давид, автор псалмів, каже: «Святий Господь, Бог наш!» (Псалом 98:9). А апостол Павло пояснює: «Усі згрішили і позбавлені Божої слави» (Римлян 3:23).

Гріх – це більше, ніж обман, крадіжка чи аморальний спосіб життя. Це відхід людини від Бога і життя на свій розсуд. Гріх створює між нами і Богом величезну безодню, здолати яку не допоможуть навіть найблагородніші справи. Це робить неможливим особисте спілкування з Ним.

Ісус Христос – єдина можливість викуплення гріхів, і її дав нам Бог. У Старому Заповіті описується, як євреї приносили жертви священникам: бездоганне ягня, голубку чи теля. Тварину вбивали, і священник

розбризував його кров на жертвнику, щоб тимчасово покрити гріх. Такі жертвоприношення символізували, що одного разу прийде Боже Ягня, Чия кров не тільки до часу приховає людський гріх, але змиє його назавжди.

Виконалося це пророцтво в Новому Заповіті. Ісус каже: «Боже... Жертовий і приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді Я сказав: Ось іду, в зводі книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже!» (Євр. 10:5-7).

Бог послав Свого єдиного Сина,

Агнца Божого Ісуса Христа пролити кров на хресті для викуплення наших гріхів. Через Ісуса Христа кожен може пізнати Бога і підтримувати з Ним стосунки – і тепер, і у вічності.

Навіть якщо ви – грішник, Бог полюбить вас так сильно, що послав Свого Сина померти на хресті, щоб ви мали вічне життя. Подібне до засудженого, який очікує неминучої страти, але якого несподівано звільняють, ви можете отримати прощення за свої гріхи завдяки смерті і воскресінню Ісуса Христа.

Така висока любов неосянна для

людського розуміння. Божою любов'ю безумовна, її не можна заслужити, вона є проявом Його милості і благодаті. Він любить нас, незважаючи на наше свавілля, гріхи, слабкість і егоїзм. Він хоче, щоб ми жили у свободі і радості. Нам не потрібно боїтися того, Хто любить нас так безмежно. Ми можемо довіряти Йому.

Через Свою безумовну любов Бог дарує кожному, хто покається перед Ним, повне прощення, очищає до кінця і назавжди забуває про гріхи.

НЕСПОДІВАНКА ВІД БОГА

Незвичайна подія сталася недавно в одному з невеликих міст США. Вранці жителів розбудили десятки поліцейських сирен. Невеликий будинок в передмісті оточили десятки поліцейських машин та спецпризначенців на мотоциклах. Це було схоже на якусь велику спецоперацію проти наркокартелю. Сусіди не розуміли, що відбувається, адже в будинку проживала родина Джулії Мітчелл, яка тяжко хворіла на рак.

Життя 15-річної Джулії Мітчелл різко змінилося, коли лікарі виявили у неї саркому Юїнга, тобто злоякісну пухлину, яка найчастіше спостерігається у дітей та підлітків. Нещодавно Джулії видалили пухлину з правого стегна, і тепер вона проходить променеву терапію в комплексі з хіміотерапією.

До того, як страшна хвороба ввірвалася в життя Джулії, вона мала палку мрію і працювала та відкладала кошти на маленький автомобіль, але коли вдарила біда, усі гроші пішли на лікування. Своїми переживаннями та болісними відчуттями від

лікування дівчина поділилася на нещодавно створеному каналі YouTube.

Побачивши історію Джулії, незнайомка, на ім'я Кейті Макферсон опублікувала допис у фейсбуці, де описала ситуацію дівчини. В інтернеті з'явилося багато охочих допомогти хворій дівчині, вони почали вносити пожертви.

Пізніше добросердна жінка познайомилася з мамою Джулії, вони потоваришували. Батьки дівчини запросили багато гостей на 16-річчя своєї доньки, щоб підняти їй настрій. У запрошенні вони написали: «До того, як Джулії поставили діагноз,

вона сумлінно працювала, що зібрати гроші на машину і бути більш фінансово незалежною в 16 років. Та в Бога були інші плани, тож просимо в цей день прийти та підтримати її!».

Те, що було далі, стало несподіванкою для всієї родини Мітчеллів. Щоб привітати іменинницю, незнайомці організували цілий парад за участю поліцейських, автомобілів та мотоциклів, які оточили будинок іменинниці вранці так, ніби туди приїхав президент. Та найнеочікуванішим дивом став новенький Volkswagen Beetle синього кольору, який небадужі люди придбали для дівчини.

Іноді здається, що все в житті пішло не так, але тим, хто складає надію на Бога, Він дарує набагато більше, ніж вони очікують.

«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Римлян 8:28).

faithwire.com.

ПОКАЯВСЯ ЗАВДЯКИ ЗНАЙДЕНІЙ БІБЛІЇ

Пастор мегацеркви «Перемога» Пол Догерті з міста Талса опублікував пост у фейсбуку під назвою «Неймовірна історія», повідомляє Всеукраїнський Собор.

Знайомтесь, це Клейтон – він знайшов цю стару Біблію в притулку 10 років тому і почав її читати. Він помітив ім'я на обкладинці «П. Догерті». Тоді він не знав, хто це, але його зацікавили усілякі маленькі примітки на полях, підкреслення та дописи поруч із віршами», – написав пастор.

Клейтон читав Біблію протягом багатьох років. Йому дуже сподобалися думки, які її попередній власник залишив у примітках на полях книги, так само, як і підкреслені вірші з Біблії. А недавно Клейтон «віддав своє життя Христу... і звільнився

від багатьох тягарів».

Неймовірно, однак, те, що Клейтон прийшов саме до церкви, де пастором служить Пол Догерті. Коли він дізнався ім'я пастора церкви, то зрозумів, що це не просто збіг.

«Він прийшов сьогодні ввечері до церкви, показав мені Біблію і запитав, чи вона не моя. Це була моя стара Біблія з середньої та старшої школи, яку я загубив 15 років тому! Бог використав мої примітки в Біблії, щоб спасти життя цього хлопця. Він привів всю його сім'ю з дитинства до церкви сьогодні ввечері! Це сила живого Божого Слова!» – написав Догерті.

Допис Догерті з фотографією, на якій він і Клейтон тримають велику стареньку Біблію, набрав 14 000 уподобань. Безліч людей в коментарях славили Бога та молилися, щоб їхні втрачені Біблії також привели когось до Христа.

ВІРУЮ

ІНФОРМАЦІЯ ТА ІНОПЛАНЕТЯНИ

Іспанське прислів'я говорить: «Сон розуму породжує чудовиськ». Однією з химер, породжених неприйняттям раціональних свідчень Божого задуму у всесвіті, стала віра в існування інопланетян. Тисячі доларів платників податків витрачаються щорічно на програму SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence, пошук позаземного розуму). Як дотепно зауважив оксфордський професор математики й апологет християнства Джон Леннокс (нар. 1943): «Якщо позаземний розум існує, головний доказ його розумності в тому, що він не зв'язується з нами».

Хоча ідея існування позаземного розуму є чистим марновірством (вірою, яка позбавлена підстави), уся земля оповита мережею радіотелескопів програми SETI. Двадцять чотири години на добу вони реєструють безліч сигналів, які приходять з космосу (земля просто купається в космічних радіохвилях, які її омивають!), але жодного сигналу з розумного джерела отримано так і не було.

Чому дослідники впевнені, що сигнали, які реєструються, не йдуть з розумного джерела? Відповідь очевидна: жоден з них не несе інформації, оскільки не містить будь-якого коду! Вчені визнають: наявність коду була б першою і головною ознакою існування розумного джерела.

Але при цьому, кажучи про дані, що зберігаються саме за допомогою коду на молекулі ДНК, вони стверджують, що це – результат сліпої випадковості. Добре казав апостол Павло, який писав про тих, хто проміняв правду Божу на брехню, поклоняється і служить творінню замість Творця, що вони «стали нікчемними, а нерозумні їхні серця – оповиті темрявою. Називаючи себе мудрими, вони стали нерозумними» (Римляни 1:21-22).

Поговори ще

Хоча наявність коду свідчить про розумне джерело інформації, сама інформація не зводиться до коду, так само, як сенс фрази не зводиться до сукупності значень складових її слів. Іноземцю, знайомому з українською мовою на рівні словникових еквівалентів, легко не помітити різницю між значеннями фраз «поговори зі мною ще» і «поговори мені ще», а ця різниця – величезна. І вже зовсім йому незрозуміло, чому протилежні твердження «чайник

довго закипає» і «чайник довго НЕ закипає» – однакові за змістом.

А чи на своїй рідній мові кожне повідомлення ми розуміємо? Уявіть, що ви – листоноша, який доставляє дві телеграми. Одна говорить: «Народився хлопчик», друга – «Народилася дитина». Яка з двох телеграм дорожча? З точки зору використаного коду (і вартості, оскільки оплата за телеграми стягується за кількістю слів) вони рівноцінні. Та однак очевидно, що за важливістю телеграма «Народився хлопчик» повинна бути ціннішою, оскільки містить вдвічі більше інформації.

Але що ця телеграма значить насправді? Як листоноша, ви взагалі не можете цього знати! Вона може означати «надішліть гроші», а може – «приїжджайте, потрібна допомога», чи то пак: «Ось бачиш, я щаслива без тебе». А може, це і зовсім закодоване повідомлення, подібно до того, як у 1936 році передана в ефір фраза: «Над усією Іспанією безхмарне небо» стала сигналом до військового заколоту і поклати початок громадянській війні.

Інформація існує винятково в контексті обміну між джерелом і приймачем, і тільки їм відомо її справжнє значення. Багатьом християнам доводилося читати Біблію до того, як вони увірували. І всі погоджуються: до навернення до Бога вони не розуміли її сенсу! Вони були всього лише сторонніми спостерігачами.

Так, Біблія вказувала на Бога і на необхідність звернутися до Нього. Але тільки коли вони зрозуміли, що Біблія – це Боже послання особисто їм, прочитане стало набувати для них справді глибокого сенсу.

У цьому – фундаментальна властивість інформації.

Сергій ГОЛОВІН.

«СЕНС ЖИТТЯ Я ПОБАЧИЛА В БОЗІ»

Від Надії Кравченко відмовилися ще в пологовому будинку. Усе її дитинство минуло в сиротинцях, але, попри життєві випробування, вона знайшла себе у служінні Господу.

Про це сама Надія розповіла під час недільного богослужіння в Луцькій церкві «Спасіння». Її свідчення в YouTube переглянули десятки тисяч людей.

«Коли мене запитували: «Ти ображаєшся на батьків?», я казала, що ні, адже розумію, чому вони від мене відмовилися. Я народилася з інвалідністю», – розповідає Надія. У Херсонському дитячому будинку вона вперше почула про Бога.

«До нас приїхали люди. Ми їх називали «віруючі». Вони розповідали про Ісуса Христа і казали: «Якщо від вас відмовилися навіть мама й тато, ви, дітки, молитесь, бо вас чує Бог». Вони подарували мені дитячу Біблію, я її читала та молилася.

Просила велосипед. До нас приїхали спонсори з Німеччини й подарували мені двоколісний велосипед. Тоді я зрозуміла, що Бог мене справді чує та відповідає на молитви».

Надія вивчилася на бухгалтеру – закінчила коледж у Кам'янці-Подільському з червоним дипломом. І дуже хотіла вчитися далі – мріяла про Київський національний торгово-економічний університет.

«Коли я подавала документи, побачила велику чергу з вулиці до метро. Це були абітурієнти з мамами та татами. А я

приїхала в Київ з одним рюкзаком і з папкою документів. Я дивилася на цих високих та красивих молодих людей, і мені хотілося плакати», – розповідає Надія.

Та Бог був поруч. Вона успішно склала іспити й розпочала своє навчання. Студентське життя було тяжким, із безліччю випробувань. Надія погано харчувалася через нестачу коштів. Але Бог попіклувався і про цю потребу. Їй виділили безплатні талони на харчування в університетській їдальні.

Ще одним благословенням в житті Надії Кравченко стала квартира в Броварах, котру їй подарував університет. Там її запросили в церкву, вона покаялася та прийняла хрещення. Нині навчає підлітків у недільній школі.

«Сенс життя я побачила саме в Бозі. Я не сама», – впевнена Надія.

СЛОВО – НЕ ГОРОБЕЦЬ

У снігових горах Швейцарії у деяких місцевостях провідники попереджають мандрівників, щоб вони не вимовляли жодного слова, тому що від найменшого поруху повітря навислий сніг може відірватися від брили, і лавина знесе з собою все у прірву. Хто б подумав, що одне слово може мати такі серйозні наслідки.

Чи думали ви коли-небудь, що жодне слово, що вилетіло з наших вуст, не минає безслідно? Що будь-яка фраза може стати фатальною?

І хоча всім добре відомі такі прислів'я, як: «Слово не горобець, вилетить – не спіймаєш», «Язык твой – ворог твой», «Мовчання – золото», та все одно ми звично кидаємося словами, зовсім не усвідомлюючи, до яких наслідків це може призвести. Особливо страшно, коли ці наслідки зачіпають наших дітей.

Психологи встановили, що нищівними репліками та бурчанням батьки програмують своє дитя на успіх чи неуспіх у житті. Закиди на кшталт

«замурзаний, як свиня», «не руки, а гаки», «рюмса», «за тобою верби золоті ростуть» закладають у підсвідомість дитини програму, яка формуватиме характер і стиль її спілкування з іншими людьми.

Одній дівчинці ще в дитинстві батько сказав, що її подружка гарніша за неї. На перший погляд, нічого особливого – батько просто висловив свою думку. А для дівчинки ця фраза вилилася в комплекс неповноцінності. І хоча люблячий чоловік уже багато років каже їй, що вона для нього – найпривабливіша жінка на всій землі, вона досі вважає себе негарною і часто переживає з цього приводу.

А ось зовсім інша історія. Цій дівчинці судилося народитися поза шлюбом, у районі чорношкірих в Америці. У дев'ять років її звальтували, а в 14 вона завагітніла. Втекла з дому і була віддана до притулку для малолітніх

злочинців. Та їй пощастило. Якось вона знайшла батька, який вплинув на все її подальше життя. Він жодним словом не дорікнув їй за «гріхи молодості». Він ніколи не сварив на неї і завжди довіряв. І з непомітною чорношкірою дівчинки виросла одна з найвідоміших та найулюбленіших жінок в Америці – Опра Вінфрі, щоденне телешоу котрої дивляться 14 мільйонів глядачів із 64 країн.

Можливо, у нашому житті теж відбувається щось подібне? Можливо, причина багатьох проблем полягає в нас самих? Бо скільки разів у пориві злості та роздратування, під впливом сумніву чи розчарування, ми необдуманно, хай навіть без злого наміру, говорили слова, які виражають стан нашої душі. Ми проходимо повз і забуваємо про це, а вразлива душа дитини запам'ятовує кожне слово, і хто знає, як воно відгукнеться у її подальшому житті?

І щоб себе ж не картати потім, вже зараз стараймося не кривдити дітей порожніми жартами, легковажними, непотрібними, а часом і жорстокими словами. Навпаки, завжди підтримуймо, надихаймо і, коли потрібно, хвалімо свою дитину. Адже недарма Біблія каже, що «смерть і життя – у владі языка» (Приповісті 18:21).

І якщо ми пам'ятатимемо, що наші слова звучать не тільки на землі, але й на небі і за кожне вимовлене слово ми відповідатимемо перед Богом, то, напевно, нам більше не захочеться легковажно ставитися до того, що ми говоримо.

slvoproslovo.info.

ІТАЛІЙСЬКІ ЛІКАРІ-КАТОЛИКИ НАПИСАЛИ ЗАКЛИК ПРОТИ ЕВТАНАЗІЇ

Негуманні вчинки не можна плутати з милосердям, наголошують італійські католицькі лікарі в рішучому заклику проти евтаназії, яка проводиться в цій країні.

Про це пише rodyna.org.ua з посиланням на Pch24.

Замість того, щоб вибирати між життям і смертю, необхідно зміцнювати систему паліативної допомоги та надавати підтримку сім'ям, які часто не справляються з доглядом за хворими, а хворі відчувають тягарем для суспільства.

Маніфест Асоціації італійських лікарів-католиків нагадує, що місія лікарів – захистити життя, а не вбивати. Вони чітко пишуть – не будемо вбивати і вирішувати, кому жити, а кому помирати.

Водночас вони вказують на те, що підкорення тиску фальшивої «свободи» означатиме згоду на перемогу культури евтаназії.

«Легалізація евтаназії означатиме кінець нашої цивілізації», – сказав президент Філіппо Марія Босціа Радіо Ватикану.

«Лікар не може погодитися з культурою смерті, яку пропагує евтаназія, «облагодженна» гаслами про милосердя та нібито співчуття. Ми не можемо дозволити, щоб наше покликання зцілювати та берегти

життя знецінювалося. Одна річ – дозволити комусь померти, коли його життя закінчилося, а інша – навмисно вбити його. Замість того, щоб сприяти евтаназії, в Італії необхідно реформувати систему охорони здоров'я. У нас закриваються лікарні, хоча вони переповнені, і гостро бракує персоналу.

Сім'ї хворих та самі невиліковно хворі не отримують належної допомоги. Ситуація ускладнюється. Коли ми відчуваємо неприйнятними через страждання чи інвалідність, то думаємо, що краще покінчити з собою. Відсутність паліативної допомоги та неспроможність системи охорони здоров'я змушують людей говорити: «Допоможи мені померти». Це виклик, з яким ми повинні впоратися. Саме в таких ситуаціях замість пропозиції евтаназії ми повинні приносити допомогу, милість і близькість братерства».

ВІРУЮ

«МЕРТВІ ХОВАЮТЬ МЕРЦІВ» - ЩО ЦЕ ЗНАЧИТЬ?

Коли Христос закликав учнів, Він нерідко вихоплював їх прямо з повсякденності: от сидять рибалки, лагодять сіті після нічного лову, Він кличе їх за собою – і вони йдуть, кинувши все своє колишнє життя разом з цими самими сітями (Матвія 4:18-22). Але один випадок просто вражає: «А інший із учнів промовив до Нього: Дозволь мені, Господи, перше піти та батька свого поховати. А Ісус йому каже: Іди за Мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!» (Матвія 8:21-22, пор. з Луки 9:59-60, де учень відповідає так на прямий заклик слідувати за Христом).

Так і бачиш цю картину: щойно помер батько, сьогодні-завтра його поховують, і учень хоче віддати йому останню шану синівської любові в оточенні скорботних рідних... Але Христос відмовляє йому в цьому та ще і називає мерцями всю його рідню! Якось не по-доброму звучить.

Цей текст завжди викликав багато суперечок і породжував багато тлумачень. Зазвичай проповідники і богослови прагнули якось виправдати Христа: так, Він у різкій формі пояснював, що навіть природна турбота про батьків не має бути перешкодою у слідуванні за

Христом. Ну, а що стосується мерців, вони зазвичай розуміються як духовно мертві люди, від яких все одно чекати нічого.

Але таке тлумачення може тільки підігріти ревності запеклих християн, які вважають себе вже духовно доскональними, а всіх своїх близьких

– мерцями і тому ставляться до них відповідно. Не так поведився Христос, Він із турботою і любов'ю приймав усіх, навіть найбільш «бездуховних митників і блудниць».

По-перше, абсолютно не обов'язково, що батько учня до того моменту вже помер. Можливо, вираз «поховати батька» означав «прожити з ним, поки він не помере, і так виконати свій синівський борг». Так би мовити, у мене ще є зобов'язання перед рідними (можливо, батько був старий і важко хворий), але коли я їх виконаю, то прийду до Учителя.

Звичайно ж, у нього не було жодної можливості так вчинити: земне служіння Христа тривало дуже недовго, і учень повинен був вирішувати відразу: слідувати за Ним тут і зараз або залишитися із сім'єю. Проте, що любов до Господа стоїть вище за любов між батьками і дітьми, Христос попереджав і в інших текстах (наприклад, Матвія 10:37).

Але річ навіть не в цьому. Наскільки буквально слід взагалі розуміти ці слова Христа? Очевидно, що мерці самі один одного ховати не можуть, тому вже це примушує замислитися про переносне значення цього мовного звороту.

Подивимося й на контекст: «І приступив один книжник та й до Нього сказав: Учителю, я піду за Тобою, хоч би куди ти пішов! Промовляє до нього Ісус: Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, Син же Людський не має де й голови прихилити...» (Матвія 8:19-20).

Невже Йому в буквальному розумінні слова ніде було почувати? Але ми бачимо з Євангелій, як часто Його

приймали найрізноманітніші люди у себе вдома, і приймали як почесного гостя! Очевидно, «не має де й голови прихилити» – це перебільшення, образний мовний зворот.

Книжники були шанованими людьми із стабільним доходом і становили суспільство, і, порівняно з цим життя мандрівного проповідника, звичайно ж, було повне небезпек і повенер'янь – Христос про це й попереджає книжника.

Більше того, у Луки після слів про похорон батька наводиться ще один діалог: «А інший сказав був: Господи, я піду за Тобою, та дозволь мені перш попрощатися із своїми домашніми. Ісус же промовив до нього: Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озиратися, не надається до Божого Царства!» (9:61-62).

Отже, перед нами не історія якогось одного учня та його сім'ї, а швидше, три приклади, три покликання – і три перешкоди, по одній на кожного. Книжникові ніде буде голову прихилити, одному учню не вдається поховати батька, другому – навіть ніколи буде попрощатися з сім'єю.

Звернемо увагу на перебільшення, яке знаходимо в Луки: «Зостав мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звіщай Царство Боже» (Луки 9:60). Сенс тут зовсім не в тому, щоб відмовитися ховати батька (неважливо, призначені ці похорони на завтра чи йому ще належить дожити залишок життя). Єдине, що слід робити, – звіщати Царство тут і вже, незалежно від подій сімейного життя. Як часто і в наші дні люди звертаються до Бога тільки тоді, коли їм треба поховати рідних, і тільки для

того, щоб поховати – тобто потрібний їм не Бог, а лише гідні похорони!

Христос, як ми знаємо, ніколи не ставився зі зневагою до рідних – з хреста Він доручив Свою Матір турботам апостола Івана (Івана 19:27). Не був Він байдужим і до смерті Свого друга Лазаря – не лише прийшов до його могили, але й воскресив померлого, про що Його навіть не просили (Івана 11). Але якби головною справою для Нього була турбота про рідних і близьких, не варто було би сходити на хрест. Він би, безумовно, ніколи не сказав Отцеві: «Знаєш, Я виконаю Твою волю якось потім, а зараз Мені потрібно потурбуватися про матір, поховати друга, та й взагалі багато невідкладних справ назбиралося». Він виконував волю Отця безумовно і негайно – а все інше робив, як робив, і при цьому дійсно добре. Про це Він, мабуть, говорив і учневі.

А хто ж такі ці мерці, які ховують мерців? Важко сказати напевно. Можливо, це щось подібне до верблюда, який намагається пролізти у вушко голки (Матвія 19:24), – яскравий парадоксальний образ, який напевно запам'ятається слухачам, хоча, звичайно, у реальному житті такого не побачиш. Можливо, це взагалі щось подібне до приказки тих часів, на кшталт «смерть своє візьме». Так, вона своє візьме, каже Він учневі, але перед тобою відкривається Життя, йди його дорогою, сповіщай про нього іншим людям. Живи не сімейною історією, а Вічністю, живи нею тут і вже – от що, мабуть, Ісус хотів сказати цими словами тому учневі і – всім нам.

КОМУ ПОТРІБЕН МЕРТВИЙ МЕСІЯ?

Чимало людей загинули за справедливу справу. У 60-ті роки багато буддистів здійснювали самоспалення, щоб привернути увагу світової громадськості до Південно-Східної Азії.

Для апостолів суть проблеми полягала в тому, що їхня справа загинула на хресті. Вони вірили, що Ісус – Месія. І не вірили, що Він може вмерти. Вони були переконані, що Він заснує Царство Боже і правитиме народом Ізраїлю.

Життя і вчення Ісуса суперечило всім єврейським теоріям месіанства. З дитинства євреїв переконували, що прийде месія, він буде царственным, переможним політичним вождем. Він визволить євреїв з рабства і відновить колишню славу Ізраїлю. Месія, який страждає, був зовсім чужий єврейським концепціям месіанства.

І. Ф. Скотт так описує епоху Христа: «Це був період небувалих заворушень. Релігійні керівники ледве стримували шал людей: усі скрізь чекали приходу обіцяного Спасителя. Це відчувалося очікування підкріплювалося подіями недавньої історії країни. Уже ціле покоління євреїв прожило під владою римлян, які всіляко утискували їхню волю; репресії римлян відроджували і зміцнювали патріотичні настрої. У цей критичний період давня мрія про чудесне визволення і про царя-месію... набувала нового змісту, хоча нічого нового в ній не було. Збуреному розуму, описаному в Євангеліях, передували довгий період чекання».

Для більшості населення месія був тим самим, ким багато років тому був для Ісаї та його сучасників: сином Давида, який принесе перемогу і процвітання єврейському народові. У світі Євангелія стає цілком зрозуміло, що

уявлення про месію, поширене в народі, мало насамперед національний і політичний характер».

Апостоли вірили в месію точнісінько так само, як люди, що їх оточували. Міллар Берроуз писав: «Ісус був настільки не схожий на те, яким євреї малювали собі сина Давида, що навіть Його власні учні з великим зусиллям пов'язували ідею Месії з Ісусом».

Похмурі слова Ісуса про майбутнє розп'яття не викликали радощів в учнів (Луки 9:22). Розп'ятий Христос для апостолів означав лише ганьбу, у цьому було протиріччя, і більшість євреїв так і залишилась у цьому переконанні навіть після вознесіння Господа до слави небесної.

Тому можна погодитися з думкою, що найімовірніше з усього, що ми знаємо про Христа, – це час, коли Він прийшов до людей.

У Новому Заповіті можна простежити за ставленням апостолів до Христа: вони чекали Месію-переможця. Після того, як Ісус сказав учням, що має йти у Єрусалим і там прийняти страждання, Яків та Іван попросили Його пообіцяти, що в Його царстві займуть місця праворуч і ліворуч від Нього (Марка 10:32-38). Про якого Месію вони думали в ту мить? Не про такого, що страждає, не про розп'ятого, але – про політичного вождя. Ісус їм відповів, що вони

не зрозуміли Його слів і не знають, чого просять. Коли Ісус провіщав Свої муки і розп'яття, дванадцять апостолів не могли збагнути, що Він має на увазі (Луки 18:31-34). Їхнє походження і виховання змушувало їх припускати, що на них чекає «гарне життя». А потім була Голгофа. Усі надії на те, що Ісус – це і є їх Месія, розбилися. Збиті з пантелику, апостоли розбредили по домівках. Усі ці роки були витрачені марно!

Провіщення Ісуса про майбутні страждання і смерть вони не почули. (Психологи запевняють, що люди часто чують те, що хочуть чути). Попри всі Його застереження учні виявилися зовсім не підготовленими...

Проте через кілька тижнів, незважаючи на всі свої колишні сумніви, учні повернулися в Єрусалим і стали прославляти Ісуса як Спасителя і Бога та єврейського Месію. Єдине переконливе пояснення, яке можна дати, знаходимо в 1 Посланні святого апостола Павла до коринтян, 15:5, «і що з'явився... потім – Дванадцятьом».

Що, крім цього, могло б повернути сили засмученим учням, які пішли проповідувати народів, прийняли муки і вмерли за розп'ятого Месію? Мабуть, Він справді «ставав перед ними живий із засвідченнями багатьма, і сорок день їм з'являвся та про Божее Царство казав» (Дії 1:3).

Так, чимало людей вмерло за справедливую справу, але справедлива справа апостолів загинула на хресті. Тільки воскресіння і наступна зустріч з Христом переконала Його послідовників, що Він справді був Месією. І свідчення тому – не лише їхні слова і життя, але й їхня смерть.

ДИТЯЧІ СТРАЖДАННЯ

У світі існує одна вкрай недобра і малозрозуміла для багатьох річ: чому часто разом з батьками чи навіть замість них страждають їхні діти? Долю дорослих ще можна зрозуміти: хто не без гріха – що посилає, те й пожали. Але при чому тут діти?

Діти, погодьтеся, – це продовження своїх батьків, а до певного віку вони залежать від батьків буквально у всьому і без їхньої турботи, опіки просто загинуть. Тому ті чи інші рішення батьків можуть і будуть впливати на подальшу долю дітей. Цей закон діє не тільки в фізичному, але й у духовному світі: гріхи батьків руйнують життя дітей.

Хоча духовні наслідки, можливо, не такі помітні, як фізичні, але від цього вони не стають менш небезпечними. Просто вони мають відтерміновану дію, яка, однак, стає помітною вже у фізичному світі.

Коли ж стається непоправне, люди задаються питанням: при чому тут діти? А при тому, що діти мають «гальмувати» пристрасті та гріхи батьків, які повинні пам'ятати, що всі люди – чийсь діти. Тому якщо хочете, щоби з вашою дитиною поведилися добре, ви самі повинні робити те саме – відповідно до біблійного закону: «Все, чого бажаєте, щоб вам робили люди, так і ви робіть їм» (Матвія 7:12). Бо цей закон універсальний. І має зворотну дію: добрі вчинки батьків благодатно діють на їхніх дітей.

Ці буцімто прості речі були відомі тисячі років тому. Варто пригадати, що відповів Павло із Силою в'язничному сторожеві: «Віруй у Господа Ісуса Христа і спасешся ти і весь дім твій» (Дії 16:38). А на щирі слова начальника митників Закхея: «Господи, половину добра мого я віддам убогим і, якщо кого скривдив чим, поверну вчетверо» Христос відповів: «Нині прийшло спасіння дому цьому» (Луки 19:8-9). Рішення прийняв Закхея, а позитивні наслідки цього рішення вплинули на всю його родину.

Погодьтеся, це непоганий стимул жити свято. Чи принаймні намагатися жити так.

НЕ ЗАСМУЧУЙМО БОГА

Міркуючи про Бога, зазвичай говорять про любов або про гнів та вогонь, що поїдає. Таке діаметрально протилежне сприйняття не дає належної відповіді на запитання: а який Він саме тепер? Скажімо, є християни, спосіб життя яких нібито не дає підстав Богові виражати щодо них любов, і водночас, судячи з ознак їх успішності, не скажеш, що Він проявляє щодо них гнів. І це спонукує інших до легковажності щодо Бога. Проте не все так просто. Бог – не механічний пристрій, який переключається з положення «люблю» на «гніваюсь». Ми створені за Його образом і подобою. Людині, як і Богові, властиво не тільки любити чи гніватись, але й сумувати. Чому сумує Бог?

Коли Господь завершив творення світу, то побачив, що все дуже добре. Це принесло Йому задоволення і радість. Проте життя перших людей змінило Його настрої. «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил серця її – тільки зло повсякденно», і «пожалкував був Господь, що людину створив на землі. І засмутився Він у серці Своєму» (Буття 6:5-6).

Негативні почуття Бог спостерігав ще в

поведінці Каїна. «І сказав Господь Каїнові: «Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож, коли ти добре робитимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає» (Буття 4: 6-7). Каїн відчував провину, а тому потребував прощення. Людина сумувала через вину перед Богом, а Бог сумував через поширення гріха в житті людей. Це не випадковий збіг обставин.

Найбільшого сердечного болю Богові завдає

людський гріх. В описах життя Ісуса на сторінках Євангелія ми неодноразово читаємо, що Він сумує та плаче. Одна з Його зустрічей з Єрусалимом відбувалася так: «І коли Він наблизився і місто побачив, то заплакав за ним, і сказав: «О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібне для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це» (Луки 19:41-42). Не гнів переповнював серце Господа в той час, а жаль та співчуття до мешканців славного міста. Ісус сумував, бо Його не зрозуміли, не сприйняли і в Нього не повірили. Він оплакував не Свою хресну смерть, а майбутню ганебну участь людей в Його розп'ятті.

Богові боляче і важко спостерігати за людською байдужістю. Одного разу фарисеї звинуватили Ісуса Христа в порушенні суботи, коли Він зцілював сухорукого. Тоді «споглянув Він із гнівом на них, засмучений закам'янілістю їхніх сердець» (Марка 3:5). Жорстокість та черствість людських душ, які ховалися за дотриманням букви Закону, зачепили за живе Спасителя.

Господь переймається стражданнями і болем людей. Трагедії, невиліковні хвороби, передчасні смерті, плач дітей і матерів, сирітство і вдовство, голод, холод та каліцтво людей не приносять Йому радості та задоволення.

Коли друг Ісуса Лазар помер, Він прийшов удім його сестри Марії і «як побачив, що плаче вона, і плачуть юдеї, що з нею прийшли, то в дусі розжалобився та й зворушився Сам, і сказав: «Де Його ви поклали?». Говорять Йому: «Іди, Господи, та подивися!». І заплакав Ісус» (Івана 11:33-35).

А апостол Павло писав: «Коли я засмутив вас листом, то не каюся, хоч і каюся був, бо бачу, що той лист засмутив вас, хоч і часово. Я радію тепер не тому, що ви засмутились, а що ви засмутились на покаяння, бо ви засмутились для Бога, щоб ні в чому не мати втрати від нас. Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський – чинить смерть. Бо ось саме це, що ви засмутились для Бога, яку пильність велику воно вам зробило, яку оборону,

яке обурення, який страх, яке бажання, яку помсту! Ви в усім показали, що чисті ви в справі» (2 Коринтян 7:8-11).

Мабуть, кожному з нас доводилося писати листи. Коли вони адресовані близьким людям, ми намагаємося укласти свої думки так, щоб не вразити, не засмутити, не образити того, кому пишемо. Деяко іншу картину простежуємо, читаючи згадані вище вірші з послання апостола Павла до коринтян. Він радів, що викликав у них не просто журу, а смуток через усвідомлення власних прогріхів – смуток, який веде до покаяння.

Той, хто розуміє, до яких наслідків призводить гріх та як на Нього реагує Бог, просто не може байдуже ставитися до своїх вчинків. Тому, спостерігаючи за моментами чи процесами глибокого покаяння людей, бачимо їх смуток через осмислення власних провин та сльози, які свідчать про очищення душі.

Саме до цього закликав апостол Яків: «Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас. Очистьте руки, грішні, та серця освятить, двоєдушні! Журіться, сумуйте та плачте! Хай обернеться сміх ваш у плач, а радість у сум! Упокоріться перед Господнім лицем – і Він вас підійме!» (Якова 4:9-10).

Страх перед Богом, про який так багато говориться в Біблії, – це не боязнь покарань та суду за вчинений гріх, а небажання засмутити Господа своєю негідною поведінкою.

Апостол Павло у листі до ефесян, навчаючи про взаємовідносини з Духом Святим, говорить: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу. Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою» (Ефесян 4:30-31).

Біблія розкриває характер Духа Святого – Він не злобивий, не жорстокий чи мстивий. Він не озлоблюється через наші провини та переступи, але глибоко засмучується. Йому від цього болить. Не завдаваймо ж Йому страждань.

Ігор КРОЩУК.

РАДА ЄПІСКОПІВ ЄВРОПИ СОЛІДАРНА З УКРАЇНОЮ НА ТЛІ ЗАГРОЗИ РОСІЙСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ АГРЕСІЇ

Рада єпископів Європи оприлюднила своє звернення, в якому підтримує Україну «перед загрозою російської військової агресії» та закликає світових лідерів бути готовими «захищати міжнародне право, незалежність та територіальний суверенітет кожної країни».

У заяві, яку підписав Голова Ради архієпископ Гінтарас Грусас, європейські католицькі єпископи висловили солідарність з українським народом.

«Як душпастирі Європейського континенту, ми хочемо звернутися до сумління націй та їхніх лідерів, щоб не забували про трагедії світових воєн минулого століття і

були готові захищати міжнародне право, незалежність і територіальний суверенітет кожної держави. І звертаємося до правителів з проханням «знайти прийнятні та тривалі рішення для України» на основі діалогу та переговорів і без використання зброї».

Католицькі єпископи також закликають усіх християн «молитися за мир в Україні, щоб... ця криза була подолана суто шляхом діалогу».

risu.ua.

БІБЛІЯ У СПАДОК

Багато років тому помер один багатий англієць. Коли його донька прочитала батьків заповіт, вона гірко заплакала. Батько залишив їй у спадок Біблію та все, що в ній.

Жінка була розчарована – вона розраховувала отримати щось істотніше. Так жодного разу і не розгорнувши книгу, спадкоємиця закинула її до скрині.

Минав час. Життя, на жаль, складалося не так, як хотілося б. Життєві негаразди та мінливість долі надламали здоров'я та матеріальний стан. І ось одного разу нещасна жінка згадала про батьковий подарунок – Біблію.

Сподіваючись знайти в ній хоч якусь втіху, вона вирішила виїняти книгу з запиленої скрині. Яким же було її здивування, коли, прогорнувши кілька сторінок, вона виявила між аркушами банківський чек на величезну суму грошей. Вона ледве вірила своїм очам. Стільки років прожити в убогості, коли в будинку

лежить забуте багатство! Тільки тепер до неї дійшов сенс слів заповіту батька: «Заповідаю Біблію і все, що в ній».

Отець Небесний на сторінках Своєї Святої Книги залишив безцінне багатство. Звичайно ж, ми не виявимо в ній банківські чеки, але, вивчаючи Слово Боже, можемо знайти мир, спокій, радість, віру і надію на вічне життя.

Хіба це не найцінніше? Адже скарби духовних цінностей вартіші за всі скарби світу!

ChristianProverbs.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
«Спасіння» м. Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8
Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viru.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ
№ 2 (277)
лютий 2022 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 59336677000002600105253532, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viru.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.